

Hodnocení diplomové práce Barbory Hovorkové *Život a dílo Evy Schmidtové.*

Práce záslužná nejen proto, že tvorba plzeňské žurnalistky a autorky několika knížek dosud snad nebyla adekvátně analyzována; diplomantka nejdříve připomíná novinářské aktivity autorky a následně zaměřuje svůj rozbor na pětici vydaných próz a jeden nevydaný rukopis. Úkol nesnadný i proto, že diplomantčiny neskrývané sympatie k autorce musely se nutně střetávat s vlažným (minimálně) přijetím dosti opatrných normalizačních recenzentů (J. Adam, B. Dokoupil, P. Frýbort, J. Mourková, A. Hájková, L. Soldán, Š. Vlašín), k jejichž profesi sice patřilo sledovat literární dění v regionech a tu a tam i pochválit snahy či úsilí „venkovských“ kolegů, ale zároveň jim i více či méně jemně naznačit, že přece jen top úroveň je někde jinde. Zbavíme-li se oné povinné schizofrenie, musíme přiznat, že prózy E. Schmidtové prostě dobré a kvalitní přes dílčí náznaky nejsou, že nebyla spisovatelkou a že vztah ke slovu a cit pro nastavení situace a pro pojmenování aktů a činů, ba ani intenzivně prožívaná skutečnost ještě k napsání kvalitního příběhu nepostačují.

S diplomantkou souhlasím v tom, že *“se pokusila představit a zaměřit se na nejdůležitější znaky, jež jsou charakteristické pro spisovatelčiny knihy“* (s. 97), i tam, kde v rovině obecné konstatuje, že *„Předností knih je spisovatelčina znalost psychologie mladistvých. Zná jejich jednání a chování, umí se vžít do jejich role a představit je bez jakýchkoliv předsudků... snaží se věnovat pozornost také vedlejším postavám, vykresluje jejich charakter a zobrazuje rozrůzněnost mladé generace a lidských povah, což také využívá ke kontrastnímu vyobrazení postav“* (s. 97), ale to vše může být nepodstatné pro napsání silného příběhu, a nic než silný, „velký“ příběh čtenáře sotva bude zajímat. Práce tak zůstává spíše soupisem textů a souhrnem konstatování než analýzou, tím nenaznačuji apriorní antipatie, ostatně s Maruškou jsem měl svého času jako literární parvenu co do činění a velmi jsem si jí vážil.

Překvapením byl pro mne autorčin pohled na mladou generaci 60. – 70. let jako na prudérní stydlíčky (*„v době, kdy byl román psán, lidé dbali více na formu morálních vztahů“*, s. 57), mohu ji uklidnit, že se velmi mýlí; překvapilo mne její „umístění se“ do práce (*„Musím přiznat, že se mi jako nekuřáče protivilo, když autorka stále opakovala Honzovu činnost – zapalování cigaret či kouření“*, s. 71), zbožštění čtenářů (nejednou několikrát na jediné stránce: s. 60, 61 a jinde), překvapivé je však též množství chyb, především pravopisných, jichž se autorka v práci dopouští - našel jsem jich několik desítek, připočtu-li hojně nedostatky stylistické, podivné formulace, překlady a chyby i v citovaných pasážích (jejich výčet by byl delší než toto hodnocení), byl jsem na rozpacích, zda práci k obhajobě doporučit.

Vzhledem k rozsahu práce, její novosti a také k velmi cenné příloze jsem se rozhodl s jistým sebezapřením práci k obhajobě doporučit, navrhuji klasifikovat ji jako dobrou.

V Plzni 18. 7. 2012

Jiří Staněk

OPONENT

P. S.: Odpověď na otázku „jakou ideu autorka skryla pod názvem knihy *Pro lásku se džbánem*“ (s. 58) je pro pamětníka snadná: jde o část kdysi populárního písňového textu *Džbán* napsaného kdysi populárním Karlem Janovcem, zpívaného kdysi populárním Pavlem Sedláčkem.